



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **V. H. N.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2013, č.j. MV-49554-5/SO/sen-2012,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 1. 2012, č.j. OAM-70810-10/DP-2011, kterým bylo dle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „žádost“).

Žalobce v žalobě nejprve v obecné rovině namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné pro rozpor se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a se správním řádem. Konkrétně namítal rozpor s § 2, § 3 správního řádu, jelikož správní orgán dostatečně nezjistil

skutkový stav věci, neboť v žalobou napadeném rozhodnutí pouze popsal průběh řízení a konstatoval, že žalobce nedoložil nezbytné náležitosti žádosti.

Nesouhlasil s tvrzením správních orgánů o nepřipustnosti jeho žádosti. Uvedl, že toto tvrzení nemá ani oporu ve správním spise.

Dále namítal nesprávné právní posouzení žádosti jako zjevně bezpředmětné. S ohledem na správné právní posouzení žádosti dovedl nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro neurčitost a nedostatek důvodů.

Zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí má za následek nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce i jeho rodiny. Poukázal na to, že správní orgány jsou dle § 2 odst. 4 správního řádu povinny dbát, aby řešení věci bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu, respektovalo právní předpisy a mezinárodní dokumenty, ze kterých zákaz zásahu do rodinného a soukromého života vyplývá. Nesouhlasil s tím, že se správní orgány k otázce přiměřenosti rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života nikterak nevyjádřily. Konstatoval, že tím došlo k bezohlednému vydání negativního rozhodnutí bez opory v důkazních prostředcích. Správní orgány tak zasáhly do jeho rodinného a soukromého života a rozhodly i v rozporu s veřejným zájmem, který spatřoval v bezproblémovém fungování rodin.

Poukázal na povinnost správních orgánů posoudit přiměřenost dle § 174a zákona o pobytu cizinců a také na § 50 odst. 3 a § 3 správního řádu, dle kterých má správní orgán povinnost zjistit všechny skutečnosti ve prospěch účastníka. Dovedl, že správní orgán neposoudil otázku přiměřenosti komplexně a nevypořádal se se všemi okolnostmi daného případu. Uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela absentuje úvaha o přiměřenosti rozhodnutí a ani ze správního spisu nevyplývá, že by správní orgány učinily jakýkoli úkon pro zjištění skutkového stavu věci, kromě protokolu o vyjádření účastníka.

Žalobce navrhl soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Odmítla námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v jeho odůvodnění uvedla ustanovení správního řádu, která aplikovala, a jejich aplikaci zdůvodnila.

Zdůraznila, že hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka je součástí rozhodování ve věci samé, pokud tak zákon stanoví. V dané věci však správní orgány tuto povinnost neměly, jelikož žalobou napadené rozhodnutí je toliko procesním rozhodnutím.

Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítla.

Na ústním jednání právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku, s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013 sp. zn. 4 As 11/2012 zdůraznil prioritu věcného posouzení žádosti žalobce.

Dále právní zástupce žalobce k dotazu soudu uvedl, že již netrvá na navržených důkazních prostředcích, tj. na výsledku žalobce a jeho družky k vedení jejich společného rodinného života.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 26. 9. 2011 podal žalobce ke správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Rozhodnutím žalované ze dne 5. 12. 2011, č.j. MV-6363-12/SO-2011 bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, ze dne 15. 6. 2010, č.j. CPPH-044490/CI-2010-60, jímž byla zrušena platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 12. 2011 a bylo odůvodněno tak, že žalobce měl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s platností od 9. 10. 2009 do 8. 10. 2011. Správní orgány však zjistily, že žalobce byl zaveden jiným členským státem do Schengenského informačního systému. Dle Národní centrály SIRENE byl žalobce dne 15. 4. 2008 vyhoštěn ze SRN na dobu neurčitou, poté dne 26. 5. 2008 nelegálně vstoupil na území SRN a cizinecká policie v Chemnitzu mu zamítla jeho žádost o azyl, proto mu byla dle § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z ČR a byly naplněny podmínky dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Taktéž bylo konstatováno, že žalobce nemá v ČR žádné rodinné vazby.

Usnesením ze dne 26. 1. 2012, č.j. OAM-70810-10/DP-2011 správní orgán I. stupně řízení o žádosti žalobce zastavil dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť ve světle výše uvedených rozhodnutí, jimiž byla zrušena platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu na území ČR, byla žádost žalobce o prodloužení již zrušeného povolení zjevně bezpředmětnou.

Proti usnesení podal žalobce blanketní odvolání ze dne 14. 2. 2011.

O odvolání žalobce rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím s odůvodněním, že v průběhu řízení bylo zrušeno žalobcovo povolení k dlouhodobému pobytu v ČR, což způsobilo, že žalobce přestal disponovat jakýmkoli povolením k pobytu v ČR. Správní orgán I. stupně proto správně posoudil žádost za bezpředmětnou, neboť jednou z podmínek pro povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, resp. jeho prodloužení je předchozí platný pobyt na území, který však byl žalobci ke dni 5. 12. 2011 pravomocně zrušen.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Soud nesdílí názor žalobce na nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů či pro jeho neurčitost. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí totiž jednoznačně vyplývá, na základě jakých konkrétních důvodů bylo správní řízení zastaveno. Žalovaná zrekapitulovala průběh správního řízení před správním orgánem I. stupně, jelikož ten byl pro učinění závěru o bezpředmětnosti žádosti správním orgánem I. stupně klíčový. Označila i podklady, ze kterých žalovaná i správní orgán I. stupně vycházely, a to rozhodnutí o zrušení platnosti žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu, včetně toho, jakým způsobem se správní orgán I. stupně o vydání rozhodnutí dozvěděl a kdy nabylo právní moci. Žalovaná rovněž odkázala na právní předpisy, ze kterých při svém rozhodování vycházela a ve shodě se správním orgánem I. stupně konstatovala, že považuje žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, které bylo v průběhu řízení zrušeno, za zjevně bezpředmětnou. Soud tak má za to, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá právní názor žalované. Žalovanou popsany průběh správního řízení rovněž koresponduje s obsahem správního spisu. Soud tak považuje odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí za zcela řádné, dostatečné a určité.

Dále soud k námitce žalobce týkající se nesprávného právního posouzení žádosti nejprve odkazuje na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2012, č.j. 8 As 103/2011-92, která zní: „*Jestliže v průběhu řízení o žádosti cizince o vydání nového rozhodnutí, jímž by byla platnost rozhodnutí o správním vyhoštění zrušena [§ 122 odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 27. 4. 2006 do 31. 12. 2010], uplynula doba platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, správní orgán zastaví řízení o této žádosti pro zjevnou bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu z roku 2004.*“. Dle názoru soudu je možné uvedené závěry aplikovat i na nyní posuzovaný případ.

Soud ze správního spisu shodně se správními orgány zjistil, že žalobce podal dne 26. 9. 2011 správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž povolení, o jehož prodloužení žalobce žádal, bylo v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně ke dni 5. 12. 2011 zrušeno.

Tím, že povolení k dlouhodobému pobytu, bylo žalobci v průběhu správního řízení zrušeno, ztratila žádost žalobce o jeho prodloužení opodstatnění. Nelze prodloužit již zrušené povolení. V době podání žádosti směřovala žádost jasně k vydání rozhodnutí o prodloužení

stále platného povolení, v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně však žádost žalobce z důvodu zrušení povolení k dlouhodobému pobytu své opodstatnění ztratila. Správní orgány tak správně vyhodnotily žádost žalobce jako zjevně bezpředmětnou ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu a řízení o žádosti žalobce dle uvedeného ustanovení správního řádu zastavily. Námitka žalobce proto neobstojí.

Soud nepovažuje za důvodnou ani námitku žalobce, dle které správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy vtělené do § 3 správního řádu. Správní orgány zřetelně označily rozhodnutí příslušného orgánu, ze kterého vycházely a které bylo pro posouzení věci podstatné, přičemž žalobce tento podklad v odvolání a ani v podané žalobě nespороval. Není pravdou, že žalobou napadené rozhodnutí obsahuje konstatování, že žalobce nedoložil potřebné náležitosti, jak tvrdí žalobce. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí toliko uvedla, že žalobce nedoplnil své blanketní odvolání. Soud tak uzavírá, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve smyslu § 3 správního řádu.

K námitce žalobce týkající se absence úvah správních orgánů o přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že není pravdou, že správní orgány musí v každém rozhodnutí týkajícím se pobytového statutu cizince tuto přiměřenost zkoumat. Soud odkazuje především na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, která zní: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*“. Rovněž tak Nejvyšší správní soud v bodě [23] rozsudku konstatoval, že „*Nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.*“ V bodě [24] rozhodnutí Nejvyšší správní soud v obecné rovině konstatoval, že povinnost správních orgánů řádně zkoumat přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastníka vyplývá z příslušných zákonných ustanovení vztahující se na dané rozhodnutí „*Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“).*“ A zároveň v bodě [28] rozhodnutí Nejvyšší správní soud vypočetl dva konkrétní případy, u nichž se přiměřenost rozhodnutí posuzuje „*U rozhodnutí o vyhoštění to bylo stanoveno v § 119a odst. 2 a v § 120 odst. 3 (nyní jde o § 120 odst. 4). Čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/109/ES se zabývá zamítnutím přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Tomu v českém právním řádu odpovídá rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu, že je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek [§ 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. e) do 31. 10. 2010], nebo z důvodu, že cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu*

Evropské unie [§ 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. f) do 31. 10. 2010]. Zmíněná rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je možno vydat jen „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“, jak vyplývá z § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (bylo tomu tak i ke dni 31. 12. 2010).“

Soud s ohledem na výše uvedené rozhodnutí konstatuje, že žalovaná se v žalobou napadeném rozhodnutí zcela správně zaměřila na posouzení, zda pro dotčené rozhodnutí byla povinnost zabývat se otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí dána zákonem o pobytu cizinců. V dané věci se v průběhu řízení žádost žalobce stala zjevně bezpředmětnou, jelikož bylo zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu, o jehož prodloužení žalobce žádal. Nastane-li jakákoli skutečnost předvídaná v § 66 odst. 1 správního řádu, správní orgány jsou povinny o zastavení řízení bez dalšího rozhodnout. Úvaha správních orgánů o přiměřenosti zásahu usnesení o zastavení řízení do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny by tak nebyla na místě, jelikož správní orgány nemohly rozhodnout jinak, než řízení usnesením zastavit. Naopak provedení úvahy správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí v dané věci by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie řízení. Tedy v případě rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, není příslušnými zákonnými ustanoveními stanovena správním orgánům povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka. Tudíž správní orgány tím, že neposuzovaly přiměřenost usnesení o zastavení řízení, nepostupovaly ani v rozporu s § 50 odst. 3 či s § 2, § 3 správního řádu. Námitky žalobce, které navíc uplatnil až v žalobě, tak neobstojí.

Soud pouze na okraj poznamenává, že z rozhodnutí žalované ze dne 5. 12. 2011, č.j. MV-6363-12/SO-2011 vyplývá, že žalobce nemá v ČR žádné rodinné vazby.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou správních soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 22. března 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková